ku ma ta kätte saa! Seenis, ku ta tõist otsõ karaś ers wällä ja pandsõ kodu poolõ plaga ma. Tõsõl ummugul kutsõ ta rehepappi
indä manu ja küsse, mis kära pääl rehes olõ olnu, nii et temägi olõ ärr kuulnõ. Rehepapp ütel: Ütś äbemõdõ kelm tahtsõ minu käest paari wakka wiljä ilma rahata. No ma näüti tällö, mis ta saa, ku ta õigõt mitst kurja tegemä taht sündi?! Ers käskse rehepapp alati nii tettä, ku kõä wõõras wiljä taht saia, ja es mõista mõttõlldagi, et rehepapp teda petta wõisõ. A tuul olli ka pääs! 17.
Ütskõrd pallõl wõõrs üttõ pernaist tedä üle talwõ pidädä, ku mitte muial, sõs ummõtagi laari tordun. Tuu iist lubasi ta kerajä ääd oppust anda. Pernainõ pandsõ ta sahk tordole, kon ta terve talw otsa olõ. Kerajä lassõ pernainõ tedä wällä. Timä karaś ilma sõna lausmada lompi. Pernainõ nõudsõ tuud oppust, mis ta anda lubasi, ma sus.

No hää küll, õigaś kõrre lombist, kusa oppust tahat, sõs panõ tähele: Kõwwõ paiwkõnõ, õgõr nüdsekene! 18.
Ütś miis sai külän kirslat süwwä. Ta limpsaś egä suu tävve man kirßni ää olõ ta tällö. Ku täll kõtt täüś olõ, küsse ta, mis säänütsel sõõgil kull nimi olnõs. Kirsla! ütel külä pernainõ. Miis läts rutto minemä ja ütel tii pääl ikis: Kirsla, kirsla. Oi kos ää süük! Kirsla! Ku ma inne tuud nimme ärr ei unõta! Üten paigan olõ tii pääl sääne suur lomp, kellest ta olõnõ ärto läbi es saa. Temperaast läts ta maha ja tõugaś rattid takaast. Ku ta lombist läbi sai, olõ kirsla meelest lännü. Ta ai püksi jalast (nai: pjaksi?) ja karaś lompi. Sääl ta sagõsi ja ullaś: a kirslat ei tulõ mullõ. Seenis tull ütś wõõras manu ja küsse: Mis mis sa sääl tuud mutta sõgu? Kirslat sekäst? Kirsla, jah kirsla! õigaś tuu, ai pjaksi jalga ja sõit kodu. Kotun ta lassõ ök ra kirslat kitä.